

[Jørgen Jørgensen.]

haft disse skoler til minimale beløb i sammenligning med det, de koster nu. Det er netop bl. a. fordi det ærede medlem og hans partifæller ude omkring i kommunerne dengang holdt igen, at man er tilbage og må regne med langt større udgifter, end man ville have fået, hvis man straks havde taget konsekvensen af den lov, der var gennemført af rigsdagen. Nu skal det ærede medlem ikke en gang til opfordre til at trække tiden ud; det kunne kommunerne gerne komme til at fortryde.

Det ærede medlem siger nu, at det, han havde tænkt sig med forslaget om at tage hele folkeskolens grundlag op til fordomsfri drøftelse, ikke var, at man skulle ændre undervisningsgrundlaget, for det var det ærede medlem i og for sig enig i, men der var visse udenværker ved loven, hvis fjernelse han mente kunne tjene til at formindske udgifterne ved lovens gennemførelse, og det ærede medlem nævnte i denne forbindelse fagkredsen. Jeg må sige, at jeg tror ikke, at en indskrænkning af fagkredsen i landsbyskoleordningen kan føre til store bygningsmæssige besparelser. Jeg tror snarere, at der i befolkningen er et stigende krav om, at alle skoler skal kunne give en undervisning, der opfylder 1937-lovens krav med hensyn til fagkredsen. Jeg tænker på sådanne ting som fremmede sprog. Jeg føler mig mere og mere sikker på, at befolkningen i løbet af få år vil betragte det som noget selvfølgeligt, at også børnene ude i landsbyskolen skal kunne få begyndelsesgrundene i et fremmed sprog. Jeg tror derfor ikke, at en indskrænkning af fagkredsen vil være det rigtige udgangspunkt for den drøftelse, som det ærede medlem taler om. Jeg vil meget gerne være med til at drøfte folkeskolens problemer, men jeg tror, at udgangspunktet bør være, at man nu gennemfører det grundlag, som 1937-loven indeholder, og i hvert fald er det nødvendigt, at kommunerne ret hurtigt får besked om, hvordan deres stilling vil være i de nærmeste år, når de står overfor at skulle gennemføre deres skoleplaner, og at de nye sogneråd, der vælges, nu ved, hvilket grundlag de har at arbejde på, når de skal til at arbejde med disse ting. Derfor mener jeg, lovforslaget her er meget betimeligt, og de betingelser, som forslaget stiller i udsigt for kommunerne, synes jeg er antagelige.

Jeg har heller ikke noget at indvende mod den noget forsigtige holdning, den højtærede minister tog med hensyn til at give

tilsagn om, at de direkte tilskud skulle bevares. Jeg forstår, at ministrene efterhånden er blevet forsigtige med at give for stærkt bindende tilsagn om bevillinger, som ikke er knyttet til bestemte love. Jeg anerkender den måde, den højtærede minister tog spørgsmålet på, men jeg vil dog gerne understrege, at når alle partier her i salen er enige om, at forrentningstilskuddet bør følges op af det direkte tilskud, så har den højtærede minister jo ingen dårlig baggrund for at gå til finansudvalget og formentlig også meget betydelig udsigt til at få forhøjelse bevilget. Jeg betragter det som en selvfølge, at med denne ordnings gennemførelse og det forrentningsmæssige tilskuds forhøjelse følger, at det direkte tilskud sættes tilsvarende op.

Anden næstformand (Victor Larsen): Det ærede medlem hr. Arnth Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Arnth Jensen: Jeg kommer til at rette en misforståelse, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen gjorde sig skyldig i ved udtalelsen om, at hvis jeg og mine meningsfæller, efter at vi havde vedtaget loven i 1937, havde afholdt os fra at agitere mod den ude i landet, så havde kommunerne været bedre stillet. Jeg vil sige til det ærede medlem, at jeg aldrig har frarådet kommunerne at føre loven ud i virkeligheden, men jeg har fremført min mening om loven, og den står jeg ved i dag. Jeg tror, som jeg sagde i dag, at det havde været heldigere, om loven havde været et tilbud i stedet for et påbud. Det ærede medlem taler nu om, at fagkredsen kan man ikke røre ved, i stedet for at holde tilbage her vil man forlange den udvidet. Ja, men det er jo netop det, vi gerne ville have haft med i loven; hvis der var en reel stemning for det og det, så var vi villige til, at staten skulle yde støtte. Det var et tilbud, vi ville give, ikke et påbud.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Vi har drøftet spørgsmålet forsamlingshuse, skønt det ikke strengt taget hører denne sag til. Jeg må oplyse — det stod mig tidligere ikke ganske klart —, at der allerede i byggestøtteleven af 1946 ligger muligheder for at yde et meget betydeligt tilskud. Jeg ved ikke, i hvor vid udstrækning denne mulighed er blevet udnyttet, men det kan man jo kigge på i udvalget, da man jo alligevel og med god ret interesserer sig for hele dette spørgsmål.